

hogy az egyesület minden tagja kötelezi magát a jövő évre egy másik taggal maga mellett megjelenni. (Élénk helyeslés.)

Elnök: Miután ezen indítvány nem oly természetű, a mely az egylet szerves átalakulását vonná maga után és a melyre az egylet tagjainak figyelmeztetve kellett volna lenniök, daczára annak, hogy ez eljárás az alapszabályokba ütközik, mivel az indítványok írásban adandók be, úgy hiszem, hogy ki-mondhatom, habár tisztelt tagtársunk óhaja az alapszabályokban már kötelezőleg ki is van mondva, hogy ezen közhelyesléssel fogadott indítvány a jegyzőkönyvbe felvétessék. (Helyeslés.)

Eleőd Józsa: Én azt hiszem, hogy a tisztelt erdőmester ur is számított erre és azért nem adta be indítványát írásban.

Elnök: Miután úgy látom, hogy senki sem kíván szó-lani, midőn a tisztelt tagtársaknak köszönetet mondanék, hogy oly szép számban jelentek meg s ezzel újabb bizonyítékát adták az egyesület iránti élénk érdekeltségöknek, a jegyzőkönyv hitelesítésére Herger János és Szabó Adolf urakat kérvén fel, a közgyűlést bezárom. (Élénk éljenzés.)

Hitelesítésül:

Herger János,

főerdőmester.

Szabó Adolf,

kat. erdb. felügyelő.

Tisza Lajos,

elnök.

Bedő Albert,

titkár.

Meglehet-e a tölgyeink makkját egymástól külön-böztetni?

Dr. Karl Heyer „Die Forstproduktenzucht“ czimű munkájában azt mondja, hogy a különböző tölgyek makkját, ha az a kupacsból kihullott, többé egymástól megkülönböztetni nem lehet. A többi íróknál pedig, kiknek művei kezemben megfordultak, nem emlékezem, hogy ennek ellenkezőjét valahol

olvastam volna. Meglehet, hogy szaktársaim némelyike e kérdés fölött más nézetben van, de miután részemről még ilyest sehol publikálva nem találtam, nem tartom fölöslegesnek ezen kérdéssel foglalkozni.

Miután tehát tudtommal a tölgymakkoknak egymástól való megkülönböztető jeleit ismeretleneknek tartottam, az idei makkbecslések alkalmával alattas erdészeim előtt fölvettem a kérdést, és segítségükkel csakugyan sikerült azt tökéletesen megoldani, úgy hogy most akár én, akár ők, de bárki az adandó jelek után akár egy zsák összekevert makkból mindenik fajt külön-külön hiba nélkül képes lesz kiválogatni.

A csermakk, eltekintve vörhenyeges színétől és testének közép táján erősebb kihasasodásától, jellemzett a hosztengelyével egyirányulag futó igen finom és sűrűn fekvő barázdák által, vagyis a makk hosszában finom és sűrű vonásokkal mintegy cizelálva (cizelirt) van; mi annak fogását érdekessé teszi. Ha tehát a háromféle makkból összevegyítve zsebünkbe teszünk, csekély gyakorlás után, hiba nélkül kiszedegetjük a csermakkot. Ezen jel, hozzá vévén a szín és alakot, oly jellemzetes, hogy többszöri kísérletet tettem az erdőben szedett vegyes makkal a rakásokban, vagy fák alatt, és soha hibába nem estem.

A mocsármakk a mellett, hogy sokkal simább és ragyogóbb a muzsdaly*) makknál, kiváltképen jellemzett a hosztengelyével egyirányban az egyik sarktól (végtől) a másikig párhuzamosan futó majd vastagabb, majd vékonyabb (circa 0.5 mm. szélességig) zöldes barna (sötét olivzöld), a sarkok felé kihegyesedő csíkok vagy sávok által. Ezen csíkok a fris, üde makkra igen élesen (hogy úgy fejezzem ki magamat) vannak rá festve, úgy hogy fölismerésükhöz, mint a fönnebb idézett

*) Muzsdaly tölgynek nevezik a mi vidékünkön, Szathmár, Szabolcs, Bereg sat. megyékben a qu. sessiliflorát, a kocsántalan tölgyet. Ajánlom általános elfogadásra a nép szájáról vett e praegnans, rövid, jó szót.

méretből is látható, nagyító üvegre épenséggel nincsen szükség. Hogy a tudósok ezen ismertető jelet föl nem fedezték, azt annak tulajdoníthatom egyedül, mert kiszáradás alkalmával, minek a makk gyűjteményekben okvetlenül alá van vetve, e csíkok elveszítik élénkségüket és majdnem egészen elenyésznek, sőt gyakran egészen is eltűnnek.

A *muzsdaly makk* (kocsántalan makk), valamivel durvább fölületű a mocsármakknál s a csíkok hiányzanak rajta.

A *molyhos tölgy* (qu. pubescens) makkjára nézve nem sikerült tökéletesen jellemző ismertető jeleket meghatároznom, minek okát főleg abban lelem, mert e fanem nálunk csak igen ritkán jó elő lakásomtól távol a szilágymegyei hegyeken, s tökéletesen kifejtett, üde makkot még a makkbecsük alkalmával nem kaptam, s így csak szobában és kissé kiszáradva tanulmányozhattam. Ugy látszik azonban, hogy ezen fanem kiválszólag apró makkja nem annyira szabályos eypsoid alaku, hanem inkább kónikus, a hegye felé (a virág helye felé) hegyesedő, és a hosztengelyre keresztben fekvő zonális pásztázatot mutat. Ezen zónák egymásba mosódnak, s a sötétebb vagy világosabb színezet eredményei.

A ki a fönnebb előadottak valódiságáról személyesen is meggyőződni akar, vegyen a különféle makkokból próbát, sziveskedjék azokon az adott ismertető jeleket fölkeresni, s azután keverje egymással az egészet össze, s biztosítom, hogy az alakzat különféleségei daczára teljes biztossággal fogja mindenik fajt kiválasztani, s e mellett oly annyira különbözőnek fogja találni mindenik fajt, miszerint csodálkozni fog, hogy a meg nem különböztethetéről csak szólni is lehetett. Magyarázatul szolgáljon azonban az, hogy a botanikus meg nem elégszik azon ismertető jelekkel, melyeket a gyakorlat szolgáltat, neki határozott, s a leírás után mindenki által fölismerhető jelek kelleneek.

Illés Nándor.